

ERETZ-ARD
ארץ-ארץ

FEDERAL FORUM
المنتدى الفيدرالي
הפורום הפדרלי

איחוד ירושלים - פרדיגמה חדשה

מסגרת פוליטית לפתרון שתי מדינות באיחוד ומפת דרכים להגשמתו

מאת רפאל ציון גסל

תורמים: יעקב צ'רסקין, זהיר זיידאני, אליאס נ. ג'. בבון, זהר יאנוביץ' ורון גרודקו.

ההצעה הזו מציגה תוכנית לפתרון הסכסוך הישראלי-פלסטיני באמצעות סדרת שלבים היוצרים פרדיגמה חדשה לשלום, המבוססת על פתרון שתי המדינות. התהליך יתחיל בהתחייבות לסיום האלימות ובניית אמון המבוסס על הכרה הדדית. נציג גישה חדשה להבנת פתרון שתי המדינות תוך הצגת פרדיגמה חדשה, ולאחר מכן נפרט את תנאי ההסכם הביניים המחודש, שיאפשר את יישום החזון המהפכני הזה לשינוי פני המזרח התיכון.

ישראל ופלסטין ניצבות בפני מציאות חדשה. אחרי כ-18 שנים של שקט יחסי מאז סיום האינתיפאדה השנייה וההתנתקות מעזה, ב-7 באוקטובר 2023, השקט נשבר. בתקופה זו, ישראל חוותה צמיחה כלכלית חסרת תקדים והכפילה את גודלה של הכלכלה, בעוד הכלכלה הפלסטינית נותרה תקועה במקום. בגדה המערבית נשמר שקט יחסי בעיקר בזכות התיאום הביטחוני עם הרשות הפלסטינית ברמאללה.

עם זאת, מעת לעת השקט הופסק בעקבות סבבי לחימה מול חמאס בעזה. רוב הסבבים התנהלו מרחוק – חמאס ירה רקטות לעבר אזורים אזרחיים בישראל, שכמעט כולן יורטו על ידי כיפת ברזל, וישראל הגיבה בתקיפות אוויריות. אבל ב-7 באוקטובר האלימות פגעה בנו ישירות, קרוב ואישי, ושינתה את המציאות שלנו לבלי הכר.

הגענו לנקודה הזו בגלל כישלון תהליך אוסלו להביא להסכם קבע, אך הבעיות שהכשילו אותו נותרו רלוונטיות מתמיד. בראש ובראשונה – האלימות. הטרור וה"מאבק המזוין" של פלגים פלסטיניים, בייחוד חמאס, לצד פעולות תגמול אלימות מצד ישראלים, יצרו חוסר אמון מוחלט שמנע כל התקדמות להסכם. בנוסף, הפערים בין עמדות ישראל ופלסטין בסוגיות מפתח כמו ירושלים, חילופי שטחים, ההתנחלויות והפליטים הפלסטינים נותרו עמוקים.

לאחר האינתיפאדה השנייה, שני תהליכים מרכזיים עיצבו את המציאות, גם בתקופה של שקט יחסי. מצד אחד, בציבור הפלסטיני התבססה התחושה שהמסלול המדיני עם ישראל לא הביא לתוצאות. הרשות הפלסטינית, שבחרה בדרך הדיפלומטית וויתרה על המאבק המזוין, הפכה לבלתי פופולרית מאחר שלא השיגה את מטרותיה. במקביל, השמאל הישראלי איבד מכוחו לטובת הימין הישראלי. הסכם אוסלו, שנועד להביא עידן חדש של שלום ישראלי-פלסטיני, קרס.

ב-2007 חמאס השתלט על רצועת עזה בהפיכה אלימה נגד הרשות הפלסטינית. שנה זו סימנה גם את תחילת עלייתן של מפלגות הימין בישראל, עם ניצחונו של בנימין נתניהו בבחירות 2009 על ציפי לבני. למרות נאום בר-אילן המפורסם של נתניהו באותה שנה, עמדותיו במשא ומתן על הקמת מדינה פלסטינית היו רחוקות משמעותית מהעמדות הפלסטיניות, הרבה יותר מאשר בתקופות השלטון של ממשלות השמאל. התוצאה היא שבפועל, מאז החל תהליך השלום באוסלו ב-1993, לא הושגו הסכמות משמעותיות בין הצדדים.

המציאות החדשה מחייבת חשיבה מחדש על הדרך קדימה. הדרך הקיימת נכשלה. הגיע הזמן לפרדיגמה חדשה.

הסכסוך הישראלי-פלסטיני נמשך למעלה ממאה שנה. ההיסטוריה שלו מרתקת וניתן למלא ספרים שלמים בניתוחה. אך אנו נתמקד כאן בעיקרי הדברים: מדובר בשטח קטן יחסית, שלא ניתן לחלקו בקלות לשתי ישויות מדיניות נפרדות שהן גם ברות הגנה וגם בנות קיימא כלכלית. שני העמים באזור מבקשים להקים מדינה שבה יהיו רוב דמוגרפי משמעותי, יוכלו לממש את זכותם להגדרה עצמית ויחושו ביטחון. בו זמנית, לשני העמים יש קשר היסטורי, תרבותי ורגשי עמוק לכל שטח הארץ.

כתוצאה ממלחמת 1948, השטח התחלק בפועל לשלושה חלקים: מדינת ישראל, שהיא החלק הגדול ביותר, והגדה המערבית ורצועת עזה, אשר נחשבות בעתיד לחלק ממדינת פלסטין במסגרת הסכם שלום.

כיום חיים בשטחי ישראל-פלסטין כ-14.9 מיליון בני אדם: כ-7.7 מיליון יהודים ישראלים (כולל צאצאים ובני זוג של יהודים) וכ-7.2 מיליון פלסטינים (כולל 1.7 מיליון אזרחי ישראל הערבים, שחלקם מזדהים גם כפלסטינים). אוכלוסיית מדינת ישראל מונה כ-9.7 מיליון נפש, בהם 360,000 תושבים פלסטינים במזרח ירושלים וכ-720,000 יהודים ישראלים המתגוררים מעבר לקו הירוק. בגדה המערבית ובעזה חיים יחד כ-5.2 מיליון פלסטינים.

תלות כלכלית וביטחונית

לגדה המערבית אין מוצא לים והיא אינה מחוברת לרצועת עזה, כך שכל תנועה בין שני החלקים דורשת מעבר דרך ישראל או מדינות נוספות. כלכלת ישראל גדולה פי 20 מזו של פלסטין, מה שהופך את שיתוף הפעולה הכלכלי בין הצדדים להכרחי להישרדותה של כלכלה פלסטינית בת-קיימא.

מבחינה ביטחונית, הגדה המערבית חולשת בגובה של מאות מטרים על גוש דן – לב הכלכלה הישראלית. ישראל אינה יכולה להבטיח את ביטחונה ללא תיאום ביטחוני עם הפלסטינים. היסטוריית העימותים בין ישראל לפלסטינים, כמו גם עם מדינות ערביות אחרות, מחייבת נוכחות ביטחונית ישראלית בגדה המערבית (ובפרט בבקעת הירדן) לצורכי הרתעה ופיקוח אזורי – לפחות בעתיד הנראה לעין, עד שהמזרח התיכון יהפוך לאזור יציב ובטוח יותר.

ב-57 השנים האחרונות ישראל אפשרה, ולעיתים אף עודדה, התיישבות יהודית בגדה המערבית, וכיום למעלה מ-720,000 יהודים ישראלים מתגוררים מעבר לקו הירוק. גם אם יתקיימו חילופי שטחים במסגרת הסכם עתידי, לפחות 200,000 יהודים יישארו בשטח הפלסטיני. ישראל אינה צפויה להסכים לפנות אותם מסיבות פוליטיות, תרבותיות וביטחוניות.

ראשית, לא יהיה זה צודק לדרוש את פינויים של כל היהודים מהמדינה הפלסטינית העתידית, בעוד שכ-1.7 מיליון אזרחים ערבים חיים בישראל. שנית, לישראל יש ניסיון מר בפינוי אוכלוסייה אזרחית: ההתנתקות מעזה הובילה לכך שהשטח ממנו פונו אזרחי ישראל הפך לבסיס לטרור נגדה. המתנחלים נתפסים בעיני ישראל כ"עיניים ואוזניים" של המדינה בגדה המערבית, ולמדינת ישראל יש אינטרס ביטחוני מובהק בשליטה באזור.

שלישית, יהודה ושומרון היא לב ההיסטוריה והזהות היהודית, עם מאות אתרים ארכיאולוגיים, היסטוריים ודתיים הקשורים למסורת היהודית. האזור מכונה "יהודה ושומרון" משום שיהודה היא מקור השם "יהודי" ושומרון הייתה בירת ממלכת ישראל הקדומה. אין מקום בעולם שבו היהודים הם יותר ילידים מאשר בגדה המערבית. מסיבות אלו, כל פתרון שלא כולל פינוי מלא של ההתיישבות היהודית בגדה הוא עדיף.

הפלסטינים וזיקתם לישראל

גם לפלסטינים יש קשר עמוק לשטח מדינת ישראל של היום. כמעט 40% מהפלסטינים בגדה המערבית ובעזה (כ-2 מיליון איש) התגוררו (או צאצאים של אלה שחיו) לפני 1948 במה שהיום הוא מדינת ישראל. לפי סקרים, רק מיעוט (כ-10% מהם, כלומר כ-200,000 איש) היו רוצים לשוב ולחיות במדינת ישראל לו הייתה להם אפשרות. עם זאת, הקשר הרגשי לשטח נותר חזק מאוד, ולכן כל פתרון שיאפשר לפלסטינים גישה מסוימת לשטחי מדינת ישראל יהיה עדיף.

ירושלים – ליבה של המחלוקת

שני העמים תובעים בעלות על ירושלים כבירתם. כיום, אוכלוסיית העיר מורכבת מ-60% יהודים ישראלים ו-40% פלסטינים. מרבית הפלסטינים במזרח ירושלים אינם אזרחי ישראל אלא תושבים בלבד, עם אפשרות לקבלת אזרחות ישראלית שרובם נמנעו ממנה. באופן כללי, היהודים מתגוררים בשכונות יהודיות, והפלסטינים – בשכונות ערביות.

כ-30% מכוח העבודה בירושלים הם פלסטינים, ורוב מרכזי הכלכלה בעיר ממוקמים בשכונות היהודיות. מעל שליש מהאוכלוסייה היהודית בעיר מתגוררת מעבר לקו הירוק במה שמכונה "מזרח ירושלים". עבור היהודים, כל השכונות היהודיות בירושלים הן חלק ממדינת ישראל, בעוד הפלסטינים רואים את כל השכונות הערביות כחלק מהמדינה הפלסטינית העתידית. שני הצדדים גם תובעים בעלות על ה"אגן הקדוש" – האזור הכולל את העיר העתיקה ואת האתרים הקדושים.

אך בניגוד לסכסוכים אחרים, כאן אין רצון לחציצה פיזית בעיר. אין עניין ממשי להקים חומה שתפריד בין חלקיה או לפצל את העיר לשתי עריות נפרדות – מהלך שיפגע אנושות בכלכלה ובתפקוד היומיומי של העיר. הרצון ל"חלק" את העיר הוא בעיקר סמלי ותרבותי, ואין לו משמעות פרקטית של ממש.

הדרך קדימה

ישראל והפלסטינים עומדים מול מציאות מורכבת מאוד. ההיסטוריה, הדמוגרפיה, הביטחון, הכלכלה והקשרים הרגשיים לשטח מחייבים פתרון חדשני ויצירתי – כזה שמכיר בצרכים ההדדיים של שני העמים, בלי להתעלם מהאתגרים בשטח. אם נרצה עתיד של יציבות וביטחון, נצטרך להכיר בכך שהמציאות מחייבת פתרון שלא יתאים לתבניות הישנות של העבר.

הפרדיגמה החדשה – פתרון של שיתוף, לא של חומות

במסגרת פתרון שתי המדינות, שבו בטווח הארוך לא תהיה חומה פיזית בירושלים, המשמעות היא שלא תהיה כלל חומה בין ישראל לגדה המערבית. הרי אם אדם יכול פשוט ללכת או לנסוע מצד אחד של ירושלים לצידה השני, אין משמעות לגדרות ולמחסומים במקום אחר.

כעת, דמיינו מציאות שבה ישנה אוכלוסייה יהודית ישראלית משגשגת בגדה המערבית לצד נוכחות צבאית ישראלית מוגבלת, בעוד פלסטינים מתקבלים בישראל באותה מידה של פתיחות. זהו חזון מהפכני לפתרון שתי המדינות – לא כזה שמבוסס על הפרדה מוחלטת, גבולות אטומים, כבישי עוקף, מחסומים, ובדיקות ביטחוניות כמו בנמל תעופה בתוך העיר העתיקה של ירושלים. אלא כזה שבו אין כלל מחיצות בין שתי המדינות.

בחזון הזה, יהיו שתי מדינות, אך במקום חומה מבוצרת ביניהן, יהיה שלט פשוט שעליו כתוב **"ברוכים הבאים לפלסטין"** מצד אחד ו-**"ברוכים הבאים לישראל"** מהצד השני. במקום הגנה באמצעות גדרות ומערכות ביטחוניות חונקות, ההגנה שלנו תבוא דרך פיוס עמוק ושיתוף פעולה אינטנסיבי בתחומי הכלכלה, הביטחון, הגנת הסביבה, ושימור המורשת התרבותית באחד המקומות המשמעותיים ביותר בהיסטוריה האנושית.

כישראל, חזון כזה לשלום – המבוסס על שותפות ולא על הפרדה – נראה לי הרבה יותר מושך והרבה יותר בר-קיימא. השאלה היא, איך מגיעים לשם? הצעד הראשון הוא **הפסקת האלימות והתחלת תהליך של הכרה הדדית**, שיבנה את האמון הדרוש כדי להפוך חזון כזה למציאות.

הפסקת האלימות והכרה הדדית

הבסיס להסכם העתידי חייב להיות חזרה לנקודת המוצא של הסכמי אוסלו, שבהם שני הצדדים הצהירו על התחייבותם: **"אנו מסכימים שהגיע הזמן לשים קץ לעשורים של עימותים וסכסוכים, להכיר בזכויות הלגיטימיות והפוליטיות**

ההדדיות שלנו, ולשאוף לחיות בדו-קיום של שלום, בכבוד הדדי ובביטחון, ולהגיע להסדר שלום צודק, יציב ומקיף ולפיוס היסטורי באמצעות התהליך הפוליטי המוסכם."

החלק הראשון של ההסכם חייב להיות התחייבות הדדית של ישראל ופלסטין **להפסיק את העימותים והסכסוך**. כלומר, פלסטין וכל גורם פוליטי שייקח חלק בהנהגתה **חייבים להתחייב באופן חד-משמעי לפתור את הסכסוך באמצעות דיאלוג בלבד – ולא דרך אלימות או 'התנגדות מזוינת'**.

החלק השני וההכרחי הוא **הכרה הדדית**. פלסטין וישראל חייבות להכיר זו בזו כמדינות ריבוניות ולגיטימיות. בסעיף הראשון של הסכמי אוסלו נכתב בבירור:

"מוסכם כי ההסדרים הזמניים הם חלק אינטגרלי מתהליך השלום כולו, וכי המשא ומתן על הסדר הקבע יוביל ליישום החלטות מועצת הביטחון 242 (1967) ו-338 (1973)."

משמעות הדבר היא שהסכם השלום העתידי יתבסס על קווי 1967 – הקו הירוק. זהו הבסיס להחלטות מועצת הביטחון של האו"ם 242 ו-338, אשר קובעות כי שלום בין ישראל לשכנותיה יושג על סמך חזרה לקווי שביתת הנשק שהיו לפני מלחמת ששת הימים.

כל שאר ההיבטים של ההסכם יגזרו משני העקרונות הללו. זה יהיה הסכם בין ישראל לאש"ף, והוא יחייב לא רק את הרשות הפלסטינית אלא גם כל מפלגה פוליטית שתשתתף בבחירות הפלסטיניות.

בלב ההסכם תעמוד ההצהרה הבאה:

1. **פלסטין, אשר לצורך הסכם זה כוללת כל מפלגה פוליטית שהיא חלק מהרשות הפלסטינית ואש"ף, מסכימה להכיר במדינת ישראל כמדינה לגיטימית ולוותר באופן מוחלט על השימוש באלימות או ב'התנגדות מזוינת' לפתרון מחלוקות פוליטיות עם ישראל.**

2. **ישראל תכיר בכל מפלגה פוליטית פלסטינית שקיבלה על עצמה את הסעיף הראשון כמפלגה פוליטית לגיטימית.**

3. **פלסטין מסכימה כי גבולות מדינת פלסטין ייקבעו על בסיס קווי 1967, עם התאמות קטנות וסידורים מיוחדים בנוגע לירושלים.** עיקרון זה יהיה מחייב על מדינת פלסטין ויחול על כל המפלגות הפוליטיות המורשות להשתתף בהליך הפוליטי הפלסטיני.

4. **ישראל מסכימה כי גבולות פלסטין ייקבעו על בסיס קווי 1967, עם התאמות קטנות וסידורים מיוחדים בנוגע לירושלים.** עיקרון זה יהיה מחייב על מדינת ישראל ויחול על כל המפלגות המורשות להשתתף בהליך הפוליטי הישראלי.

5. **ישראל ופלסטין מסכימות לפתור כל סוגיה נוספת ביניהן באמצעות דיפלומטיה וללא שימוש באלימות.**

6. ישראל מתחייבת שלא תהיה כל סובלנות כלפי מפלגות פוליטיות הקוראות לגירוש פלסטינים מישראל או מפלסטיין, וכי לא יהיה מקום למפלגות המכחישות את זכות ההגדרה העצמית של פלסטיין.

7. פלסטיין מתחייבת שלא תהיה כל סובלנות כלפי מפלגות פוליטיות הקוראות לגירוש יהודים ישראלים מישראל או מפלסטיין, וכי לא יהיה מקום למפלגות המכחישות את זכות ההגדרה העצמית של ישראל.

8. פלסטיין מסכימה כי מדינת פלסטיין תהיה דמוקרטית, ומתחייבת לשמור על תהליך דמוקרטי והעברת שלטון בדרכי שלום לאורך מחזורי הבחירות. דמוקרטיה אינן יוצאות למלחמה זו בזו, ולכן הדרך לשמירה על שלום ארוך טווח בין ישראל לפלסטיין היא התחייבות עמוקה לתהליך הדמוקרטי.

9. ישראל תחזק את מחויבותה לתהליך הדמוקרטי ותאמץ חוקה שתבטיח את שימור הדמוקרטיה ואת חירויות הפרט והקולקטיב בהתאם לעקרונות מגילת העצמאות של מדינת ישראל.

עקרונות היסוד של מודל "האיחוד הדו-מדינתי"

כדי להתחיל תהליך אמיתי של בניית אמון, יש לקבוע הצהרה ראשונית שתניח את היסודות הנדרשים להתקדמות. אך מעבר לכך, עלינו להגדיר את עקרונות היסוד לפתרון חדשני ומתקדם – **מודל האיחוד הדו-מדינתי (Two-State-Union Paradigm)** – המשלב ריבונות נפרדת לצד שותפות אזורית שתבטיח יציבות וביטחון לטווח הארוך.

מדינה פלסטינית לצד ישראל עם בירה משותפת

ישראל ופלסטיין יפעלו כמדינות נפרדות, אך במסגרת איחוד קבוע, בו ירושלים תהיה אזור פדרלי משותף ובירה כפולה **לשתי המדינות**. ירושלים תישאר עיר מאוחדת אך תחולק **לרובעים מוניציפליים** – הרובעים היהודיים ייחשבו ישראליים, הרובעים הערביים ייחשבו פלסטיניים, ואזור אגן הקודש יהיה רובע משותף ומנוהל במשותף.

חופש תנועה ללא מחסומים

ללא גדרות ומחסומים בתוך האיחוד, המהלך יפחית חיכוכים ביטחוניים, יאפשר כלכלה משולבת, ויחזק את הקשר ההיסטורי של שני העמים לכל מרחבי הארץ.

שילוב בין קונפדרציה לפדרציה

המבנה ישלב אלמנטים קונפדרטיביים (כמו האיחוד האירופי) עם אלמנטים פדרטיביים (כמו בלגיה), תוך שמירה על ריבונות נפרדת, מטבע וכלכלה משותפת, והבטחת אוטונומיה לכל מדינה לצד שיתוף פעולה ביטחוני ואזורי.

חלוקה דמוגרפית מאוזנת

ייצוג שווה ליהודים ישראלים וערבים פלסטינים במסגרת המוסדות הפדרליים, תוך יצירת מנגנון משותף הדומה לפרלמנט האירופי, בו מובטח איזון ייצוגי ללא תלות במקום המגורים של האזרחים.

גבולות והסדרי קרקע

גבולות המדינות ייקבעו על פי קווי 1967 עם התאמות קלות והחלפות שטחים שוות ערך, כך שהרוב המוחלט של האוכלוסייה היהודית הישראלית ביהודה ושומרון תישאר בצד הישראלי, מבלי ליצור שינויים דרמטיים. בנוסף, יוקמו אזורים פדרליים מיוחדים לאתרים קדושים כמו ירושלים וחברון, וכן אזורי כלכלה מיוחדים לעידוד השקעות ושיתוף פעולה.

אוטונומיה תרבותית ושלטון מקומי

שתי המדינות יחולקו לאזורים חצי-אוטונומיים, עם מחוזות בחירה מקומיים שיאפשרו לכל קבוצה תרבותית ודתית לנהל את ענייניה הפנימיים, תוך הפחתת חיכוכים בין קבוצות שונות.

כמו כן, יוקמו אזורים אוטונומיים ליהודים ישראלים במדינת פלסטין בתמורה לאזורים אוטונומיים לערבים פלסטינים בתוך ישראל, דבר שיביא להתאמה דמוגרפית ויאפשר רציפות תרבותית תוך שמירה על המסגרת הריבונית.

שלטון משותף ופרלמנטים דו-ביתיים

לכל מדינה יהיה פרלמנט דו-ביתי, עם נציגים ממחוזות רוב יהודיים וערביים, לצד פרלמנט פדרלי משותף עם ייצוג מאוזן בין יהודים ישראלים לערבים פלסטינים שיבטיח איזון וכבוד הדדי.

כלכלה משולבת וצמיחה משותפת

שוק משותף עם אזורי סחר מיוחדים יאפשר שיתוף פעולה כלכלי וצמיחה הדדית. השוואת תקנות הסחר תאפשר תנועה חופשית של עובדים וסחורות, ותביא לסימביוזה כלכלית בין ישראל ופלסטין:

- ✓ ישראלים ייהנו מכוח עבודה זול יותר בפלסטין, בזמן שהפלסטינים יוכלו להשתלב בכלכלה הישראלית המתקדמת.
- ✓ שתי המדינות ינצלו את קשריהן לשוק האירופי, המזרח-תיכוני והבינלאומי.

זכויות הגירה ותושבות

פתרון מאוזן לבעיית הפליטים וזכויות תושבות:

- ✓ מספר מוגבל של פלסטינים מחו"ל יורשה להגר לישראל, בתמורה למספר שווה של ישראלים שיקבלו אזרחות פלסטינית.
- ✓ יהודים ישראלים יורשו לגור בפלסטין כתושבים, וערבים פלסטינים יורשו לגור בישראל כתושבים.
- ✓ מדיניות הגירה הדדית תשמור על איזון דמוגרפי ותמנע תחרות על ההגירה.

הסדרי ביטחון מאוזנים

- ✓ כוחות משטרה משולבים – ישראלים, פלסטינים ופדרליים – יספקו ביטחון באזורים רגישים.
- ✓ צה"ל יוכל להמשיך להחזיק בסיסים מסוימים בפלסטין לצורך יציבות אזרית, ללא מגע ישיר עם האוכלוסייה האזרחית הפלסטינית.
- ✓ משימות אכיפת חוק ולוחמה בטרור יעברו למשטרה הפדרלית והמשטרות המדינתיות.

מסגרת חוקתית וזכויות אדם

- ✓ בית משפט פדרלי עליון וחוקת זכויות יסוד להגנה על זכויות הפרט והקבוצות.

תהליך פיוס היסטורי

- ✓ ועדת אמת ופיוס משותפת תלמד ותכיר בנרטיב של שני העמים, כדי ליצור זיכרון קולקטיבי חדש ולבנות שלום חם.

חזון אינטגרציה אזרית רחבה

- ✓ אפשרות להקמת איחוד כלכלי אזורי עם ירדן, מצרים, סעודיה, איחוד האמירויות, בחריין ועוד.

הסכם ביניים מחודש לחמש שנים – הדרך למימוש

כדי להתחיל בתהליך, ישראל ופלסטין יסכימו להסכם ביניים מחודש לחמש שנים, המבוסס על עקרונות המודל החדש, תוך התחייבות ברורה לפתרון קבע כולל בסוף התקופה.

- ✓ הקפאת בנייה בהתנחלויות מחוץ לגושים.
- ✓ מיזוג אזורים A ו-B לשליטה פלסטינית מלאה.
- ✓ הסדרת מעמד אזורים ספציפיים בגדה המערבית – פרסום רשימת השטחים המוסכמים מראש.
- ✓ הכרה הדדית בחובות הביטחוניות של כל צד להגן על כלל האזרחים.
- ✓ כניסה חוקית לישראל ולפלסטין תוסדר תחת מערכת היתרים גמישה.
- ✓ מתן זכות שימוש לשדה התעופה בן גוריון לפלסטינים.
- ✓ רפורמה פלסטינית בנושא מימון הטרור בהתאם לחוק הישראלי והאמריקאי.

סיכום

מודל האיחוד הדו-מדינתי מציע חזון מקיף לפתרון הסכסוך, שמשלב הכרה הדדית, שותפות ביטחונית-כלכלית, והסדרה פוליטית יציבה. זהו תהליך שיוביל מהסכם ביניים – לפתרון קבע – ולשלום יציב במזרח התיכון.

תרשים המבנה הבסיסי של איחוד ירושלים

Districts:

- Federal Districts
- Jewish Majority Israeli Districts
- Arab Majority Palestinian Districts
- Arab Majority Israeli Districts
- Jewish Majority Palestinian District

Jerusalem Federal District:

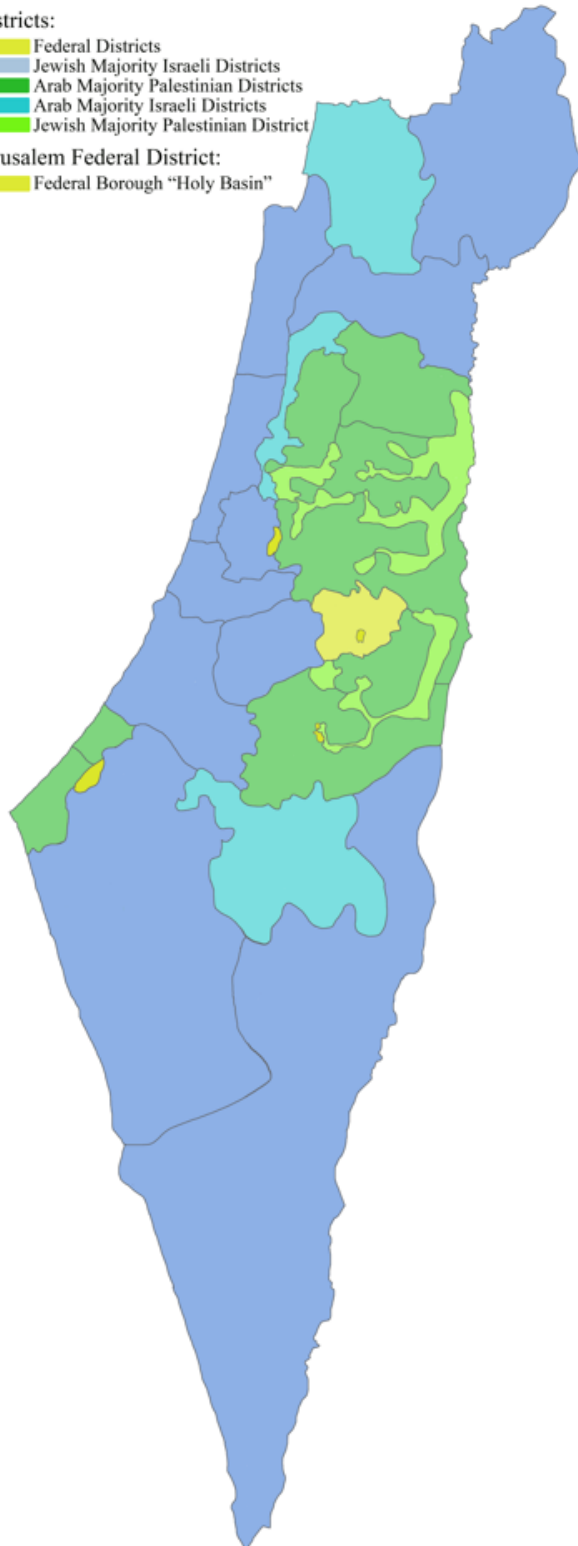
- Federal Borough "Holy Basin"

State and Federal Territories:

- Federal Territories
- Israeli State Territories
- Palestinian State Territories

Jerusalem Federal District:

- Federal Borough "Holy Basin"
- Israeli Borough
- Palestinian Borough

מחוזות בחירות חצי אוטונומיים

המדינה והטריטוריות הפדרליות

המפות המוצגות במסמך זה אינן מייצגות גבולות סופיים של משא ומתן, אלא נועדו להמחיש את עקרונות ההצעה, לקבלת קישור לגרסת מפות Google ([לחצו כאן](#)).

ERETZ-ARD
ארץ-ארץ